

Jeg spurgte i Gaar, men uden at faa Svar, og gentager derfor Spørgsmaalet: Hvorfor fremsatte Venstre Lovforslaget i August 1922, og hvorfor er Venstre nu saa absolut Modstander af sin egen Lov, der kun har været gældende i 7 Maaneder? Lad os faa oplyst disse dunkle Punkter, thi det har utvivlsomt megen Interesse til Forstaaelse af den Situation, som vort Erhvervsliv paa dette Omraade i saa høj Grad maa beklage at være ude i.

Man ophævede altsaa ikke Loven i Begyndelsen af Oktober, men man tilintetgjorde dog Skotøjsreguleringen saa nogenlunde, og derfor er Situationen for Skotøjsindustrien ogsaa blevet slettere end for Tobaksindustrien og slettere, end den under andre Forhold vilde være blevet. I det hele taget har Venstres Adfærd overfor denne Sag, Venstres Agitation, i alt Fald mange Venstremænds Agitation, og Venstreprensens Agitation bragt Usikkerhed ind i Forholdene, saaledes at Industriene har maattet være forsigtigere, end de ellers havde behøvet, med at producere til Lager, netop under Hensyn til den Mulighed, som jo maatte være til Stede, naar Venstre saa voldsomt erklærede, at Loven skulde bortfalde den 31. Marts. Nu har baade Fabrikkerne og Arbejderne i god Tid forestillet Handelsministeren, hvor vigtig Lovens Fornyelse er, men de har ikke faaet det Tilsagn om Fornyelse, som de haabede.

Da vi i forrige Maaned fremdrog Sagen under Behandlingen af Forespørgselen om Ministeriets Stilling til Arbejdsløsheden, talte man endnu om, at denne Sag var Genstand for Overvejelser og Forhandlinger, og at vi kom for tidligt. Tiden er gaaet siden da; en Maaned er nu snart forløbet paa ny, og nu er der kun en Maaned tilbage, inden Loven bortfalder. Vi har da fremsat dette Lovforslag den 15. Februar for i saa god Tid som muligt at skaffe den fornødne Klarhed, thi vi ønsker ikke at have Medansvar for, at Lovens Gyldighed løber ud til 31. Marts, saa at den da dør i Stilhed, eller paa hvad Maade Døden nu kan indtræde. Vi foreslaar, at Lovens Gyldighed forlænges til Udgangen af Aaret 1923, altsaa 9 Maaneder, et Tidsrum, vi i og for sig ikke holder fast ved; hvis man ønsker at sætte noget andet end disse 9 Maaneder, er vi særdeles forhandlingsvillige; kan der blive en Enighed om en anden passende Tid, skal det ikke støde paa Vanskeligheder hos os. 1. Januar 1924 er ikke for os noget ufravigeligt.

Naar vi har forelagt dette Lovforslag, erkender jeg, at man fra anden Side ogsaa

har Krav paa Oplysning om, hvordan vi bedømmer Virkningen af Loven af August 1922. Jeg skal ved denne Bedømmelse ganske holde mig til, hvad de paagældende Industrier og hvad Handelsministeriet i sine Beretninger selv har forelagt som Bedømmelsesgrundlag. Tobaksindustrien har et Antal af Arbejdere, Medlemmer af den faglige Organisation, paa ca. 7 700 i Øjeblikket. Under Krigen var Tallet betydeligt større, det var oppe paa ca. 10 000. Der er altsaa sket en Afgang paa ca. 2 000, hvilket nogenlunde svarer til den ekstraordinære Forøgelse, som Faget fik i Krigsaarenes stærkt pulserende Produktion. Arbejdsløsheden i Faget opgøres i et Memorandum, som Fabrikkerne har tilstillet Handelsministeriet, saaledes: Januar 1922 meldte 5 144 arbejdsløse eller 64,7 pCt., Februar 1922 4 799 eller 54,6 pCt., Marts 3 498 eller 50,6 pCt. De tilsvarende Procenttal i Aarene 1910—13, altsaa 4 normale Aar, var henholdsvis 8,3, 7,5 og 8 pCt., altsaa en Forskel paa fra 7—8 pCt. i de normale Aar til 50—64 pCt. i denne ekstraordinære Tid. Denne frygtelige Arbejdsløshed er, hvad neppe nogen vil benægte, en Følge af den Valutadumping, som fandt Sted paa Grund af og ved Hjælp af Valutasygdommene i visse Lande i Europa. Importen af Cigarer var i 1913 gennemsnitlig 10 300 kg pr. Maaned, det vil sige 10 pCt. af den danske Produktion, i 1921 var vi oppe paa en Import af 30 pCt. af den danske Produktion og i Januar Kvartal 1922 60 pCt. af den danske Produktion, gennemsnitlig 51 100 kg pr. Maaned, altsaa 5 Gange saa meget som den normale Indførsel i 1913, og i samme Kvartal, hvorfra disse Importtal er hentet, melder Faget altsaa en Arbejdsløshed paa 50—64 pCt. Det synes saaledes uimodsigeligt, at der her er Sammenhæng mellem Importen og Arbejdsløsheden, mellem Valutaspekulationen og den Tilstand, som Erhvervslivet nu lider under.

Saa kom altsaa Loven af 4. August, men denne ophævede ikke den udenlandske Import; man foreslog, hvad vi ogsaa bestandig har fremhævet som det rigtige, en Regulering, man fastsatte i Henhold til Loven, idet man ikke benyttede det saakaldte Svejttersystem, for Tobaksindustrien en bestemt Importmængde, som man vilde tillade under Lovens Bestaaen, og denne satte man til 16 800 kg pr. Maaned, altsaa betydelig mere end i 1913, da den gennemsnitlige Import var 10 300 kg pr. Maaned. Der er altsaa aldeles ikke Tale om Udelukkelse af Konkurrence, man tager Hen-